ingel, kes läkkitud ärratapma, ei mitte putuma, temma piddi seält mõda minnema. Mil wisil agga rahwas piddid sedda kalle sõma, sedda olli Jummal ka öölnud; nemmad piddid selsammal õsel sedda sõma, agga ei mitte kedetud, tulle äres piddi sedda sama kiõsetud, hapnematta leiwaga ja wihha rohtudega piddi sedda sõdama; wõ piddi iggaühhel wõõl ollema, kingad jalgas ja kep käes, otsego walmis tee peäle minnemas. Jummal olli ka käskinud, et rahwas ei piddand mitte ükspäinis sel õsel sedda wisi sõma, se piddi iggawesseks wisiks neile jäma, se wiis piddi neile sureks pühhaks ollema, seitse päwa piddid nemmad pärrast ikka neid pühhi pühhitsema ja piddama. Seep se Pasa pühha ehk hapnematta leibade pühha hakkatus on.

Kui Israeli rahwas sedda wisi kui Jummal olli käskinud, senna wasto ollid wal-

walmistanud, tulli ingel kesk ö aeges ja löi keik innimeste ja lojuste essimest suggu mahha, ei kunninga wannema poiale ei antudke armo. Siis tousis Warao ülles õsel ja keik temma sullased ja keik Egiptusse-rahwas, ja seäl olli suur kisendaminne; sest et ei olnud ühteainust kodda, kus ep olnud surnud sees. Kunningas kutsus siis Mosest ja Aaronit õsel enneste jure ja ütles neile, et nemmad piddid nüüd ta rahwa juurest ärraminnema keige omma seltsiga, ja ommad lojuksed ka ennesega ärrawima, et saaksid wahhest Jehowa tenida, nenda kui neil se nou olli olnud. Nendasammoti käisid selle Ma rahwas ka Israeli peäle, et nemmad neid agga piddid ussinaste ärrasaatma, sest nemmad kartsid, et nemmad keik piddid ärrasurrema; nemmad jätsid sepärrast ka keik hõbe- ja kuld-riistad ja rided mis Israeli-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1736, lk. 19